

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ
ΑΓΙΟΝ ΙΩΑΝΝΗΝ ΤΟΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΝ.
ΠΟΙΗΜΑ ΟΣΙΟΥ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ

Ο ιερεύς· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ¹
καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ο ρυβ' Φαλμός.

Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώπισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου, εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου. Καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου, ὅτι οὐ δικαιιώθησεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν. Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἔχθρὸς τὴν ψυχήν μου, ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωήν μου· ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς ὡς νεκρούς αἰῶνος· καὶ ἡκηδίασεν ἐπ' ἐμὲ τὸ πνεῦμά μου ἐν ἐμοὶ ἐταράχθη ἡ καρδία μου. Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων· ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν σου ἐμελέτων. Διεπέτασα πρὸς σὲ τὰς χειράς μου, ἡ ψυχή μου ὡς γῆ ἄνυδρός σοι. Ταχὺ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπε τὸ πνεῦμά μου. Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ καὶ ὅμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνοντιν εἰς λάκκον. Άκουστὸν ποίησόν μοι τὸ πρωὶ τὸ ἔλεός σου, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἥλπισα. Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδὸν ἐν ᾧ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς σὲ ἥρα τὴν ψυχήν μου. Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἔχθρῶν μου, Κύριε, πρὸς σὲ κατέφυγον. Δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου. Τὸ Πνεῦμά

σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ. Ἐνεκεν τοῦ ὄνοματός σου, Κύριε, ζήσεις με. Ἐν τῇ δικαιισύνῃ σου ἔξαξεις ἐκ θλίψεως τὴν φυχῆν μου. Καὶ ἐν τῷ ἐλέει σου ἔξολεθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου. Καὶ ἀπολεῖς πάντας τοὺς θλίβοντας τὴν φυχῆν μου ὅτι ἐγὼ δοῦλός σου εἰμι.

‘Ηχος δ’.

Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος
ἐν ὄνόματι Κυρίου.

Στίχ. α'. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ ὅτι ἀγαθός,
ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν...

Στίχ. β'. Πάντα τὰ ἔθνη ἐκύκλωσάν με καὶ τῷ ὄνόματι
Κυρίου ἡμυνάμην αὐτούς.

Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν...

Στίχ. γ'. Παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη καὶ ἔστι θαυμαστὴ
ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.

Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν...

‘Ηχος δ’. Οὐ ψωθεὶς ἐν τῷ σταυρῷ.

Tῷ Χρυσοστόμῳ Ἰωάννῃ προσέλθωμεν, καὶ τῇ εἰκόνι τῇ
αὐτοῦ προσκυνήσωμεν, ἀπὸ βαθέων κράζοντες φυχῆς
ἐν στεναγμοῖς· σπεῦσον καὶ διάσωσον ἀπὸ πάσης ἀνάγκης.
ῥῦσαι τὰς φυχὰς ἡμῶν, τῆς δαιμόνων κακίας, σοῦ γὰρ πρεσβεία
ἡ πρὸς τὸν Θεόν, μεγάλην ἔχει τὴν δύναμιν ὅγιε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Όμοιον.

Tῇ Θεοτόκῳ ἑκτενῶς νῦν προσδράμωμεν, ἀμαρτωλοὶ καὶ
ταπεινοὶ καὶ προσπέσωμεν, ἐν μετανοίᾳ κράζοντες ἐκ
βάθους φυχῆς· Δέσποινα βοήθησον ἐφ' ἡμῖν σπλαγχνισθεῖσα, σπεῦσον ἀπολλύμεθα ὑπὸ πλήθους πταισμάτων· μὴ
ἀποστρέψῃς σοὺς δούλους κενούς, σὲ γὰρ καὶ μόνην, ἐλπίδα
κεκτήμεθα.

Ο ν' φαλμός.

Ε λέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἔξαλειφον τὸ ἀνόμημά μου. Ἐπὶ πλείον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας μου καθάρισόν με. Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω καὶ ἡ ἀμαρτία μου ἐνώπιόν μού ἔστι διὰ παντός. Σοὶ μόνῳ ἡμαρτον καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα, δπως ἀν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις σου καὶ νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαι σε. Ἰδοὺ γάρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην καὶ ἐν ἀμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου. Ἰδοὺ γὰρ ἀλήθειαν ἡγάπησας τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύψια τῆς σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι. Ραντεῖς με ὑσσώπῳ καὶ καθαρισθήσομαι, πλυνεῖς με καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ἀκουτεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην ἀγαλλιάσονται ὅστεα τεταπεινωμένα. Ἀπόστρεφον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν ἀμαρτιῶν μου καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἔξαλειφον. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου. Μὴ ἀποδρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου καὶ τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἄγιον μὴ ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ. Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου καὶ Πνεύματι ἡγεμονικῷ στήριξόν με. Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδούς σου καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ σὲ ἐπιστρέψουσι. Ρῦσαι με ἔξ αἰμάτων ὁ Θεός, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην σου. Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἶνεσίν σου. Ὅτι εὶ ἡθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἀν· ὀλοκαυτώματα οὐκ εὔδοκήσεις. Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον· καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην, ὁ Θεός, οὐκ ἔξουδενώσει. Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σιών καὶ οἰκοδομηθῆτω τὰ τείχη Ιερουσαλήμ. Τότε εὔδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης ἀναφορὰν καὶ ὀλοκαυτώματα. Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου μόσχους.

‘Ο Κανών. ‘Ηχος πλάγιος δ’.

‘Ωδὴ α’. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Α ὥρχῃ σοφίας τὸν Θεοῦ ποιούμενος, φόβον Χρυσόστομος, ἐντολὰς ἀπάσας, δι’ αὐτὸν ἐτήρησας, καὶ τῆς ἀγάπης ἔφθασας, τῇ ἀκρώρειν Πάτερ, ὃν περ μετόχους ἀνάδειξον, καὶ ἡμᾶς ταῖς θείαις πρεσβείαις σου.

Ε ν ἐγκρατείᾳ τῆς σαρκὸς ἐνέκρωσας, πάθη Χρυσόστομε, καὶ εἰς ἀπαθείας, ὑψος ἀνελήλυθας, διό σε ἰκετεύομεν, καὶ ἡμᾶς τοὺς σοὺς δούλους, παθῶν ἀπάντων ἐκλύτρωσαι, τῆς ψυχῆς ὅμοι καὶ τοῦ σώματος.

Ε ἔνεαρᾶς τῆς ἡλικίας Ἅγιε, σὺ τὴν ταπείνωσιν, ἀγαπήσας λίαν, ἐπαρσιν ἐμίσησας, ἀλλὰ καὶ ἡμᾶς πρέσβειε, τὰ φρονήματα πάντα, τὰ ὑψηλὰ ἀποστρέψεσθαι, καὶ τοῖς ταπεινοῖς συναπάγεσθαι.

Θεοτοκίον.

Ε ν ταῖς ἀγκάλαις τὸν Χριστὸν βαστάζουσα, ἔλεγες ἄχραντε, ὁ γλυκύ μου σπλάγχνον, ἐπεὶ με μητέρα σου, γενέσθαι κατηξίωσας, δέομαί σου Γιέ μου, πάσης ἀνάγκης διάσωσον, τοὺς ἐμοὶ προσφεύγοντας δούλους σου.

‘Ωδὴ γ’. Οὐρανίας ἀψιδος.

Ε οὶ τὸ ζῆν κατὰ Παῦλον, ἦν ὁ Χριστὸς Ἅγιε, καὶ τὸ ὑπὲρ τούτου τεθνάναι, κέρδος λελόγισται, διὸ καὶ μὲ τῇ σαρκὶ, θανεῖν Χριστὸν ἐκδυσώπει, καὶ ζῆν ἐν τῷ Πνεύματι, πάτερ Χρυσόστομε.

Α πογνώσεως ὥφθης, ἐκκοπτικὸς πέλεκυς, τῆς δὲ μετανοίας ἐδείχθης, κῆρυξ Χρυσόστομε, διὸ ἀξίωσον μετανοεῖν με γνησίως, ἐφ’ οἵς ἐπλημμέλησα, λόγοις καὶ πράξεσιν.

Ε Ἰληφώς ἔξουσίαν, παρὰ Χριστοῦ Ἅγιε, λύειν καὶ δεσμεῖν ἀμαρτίας ἐμοὶ διάλυσον, ἀμαρτιῶν τὴν πληθύν, καὶ τοῦ Κυρίου τῷ φόβῳ, σύνδησόν με πάνσοφε, θείε Χρυσόστομε.

Θεοτοκίον.

Μέγα δόντως ὑπάρχει, τὸ σὸν ἀγνὴ καιύχημα, ὅτι τὸν Γίὸν
τοῦ ἀνάρχου, Πατρὸς ἐγέννησας, δν ἐκδυσώπησον, ἡς
περ ἀπώλεσα θείας, ἀξιῶσαι χάριτι, υἱοθεσίας με.

Πιάσωσον ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου Χρυσολόγε,
ὅτι σὲ ἐν πειρασμοῖς ἀεὶ προβαλλόμεθα, μεσίτην πρὸς
τὸν Θεὸν καὶ Σωτῆρα.

Επίβλεφον, ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν
χαλεπήν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ λασαι τῆς ψυχῆς μου
τὸ ἄλγος.

Εἴτα τὸ παρόν· πρὸς τό. Πρεσβεία θερμή.

Πολλοῖς ἐν δεινοῖς, κυκλούμενοι οἱ δοῦλοί σου, πρὸς σὲ
τὸν ἡμῶν, προστάτην καταφεύγομεν, Ἱωάννη θείε
Χρυσόστομε, δράμε πρόσπεσον Χριστῷ τῷ Θεῷ, καὶ ἔλεων
αὐτὸν ἡμῖν ποίησον.

‘Ωδὴ δ’. Σύ μου ἴσχὺς Κύριε.

Τὴς προσευχῆς, τῆς νοερᾶς σὺ διδάσκαλος, ἀνεδείχθης,
ὅθεν καταξίωσον, ἡμᾶς πνοὴν φῶς καὶ ἡδονὴν, γλυκο-
τάτην θέρμην, τὸ Ἰησοῦν ἔχειν ὄνομα, καὶ μελετᾶν ἀπά-
στως, ἐν καρδίᾳ καὶ λέγειν, Ἰησοῦν Ἰησοῦν μου γλυκύτατε.

Εχριζωτής, φιλαργυρίας μὲν γέγονας, τοῦ δ' ἐλέους, φυ-
τοκόμος ἄριστος, διὸ σοφέ, τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τὴν φιλαρ-
γυρίαν, ἐκριζωσον καὶ ἐμφύτευσον, τὴν ἐλεημοσύνην, πρὸς
τοὺς πένητας πάντας, τὴν Θεῷ ὄμοιούσαν τὸν ἄνθρωπον.

Πόγοι οἱ σοί, κηρία μέλιτος πέλουσι, καὶ αἱ βίβλοι, σου
θείε Χρυσόστομε, μάννα ὑπάρχουσι γλυκασμοῦ. Ξύλον
ζωῆς θείας, καὶ ὄδωρ ὄντως νεκρέγερτον, ἐν αἷς ἀξιῶσόν με,
ἐντρυφᾶν ἀενάως, καὶ ζωὴν τὴν ἀθάνατον δρέπεσθαι.

Θεοτοκίον.

Εοῦ τὸ γλυκύ, καὶ θείον ὄνομα Δέσποινα, φῶς ὑπάρχει,
τοῦ νοὸς καὶ ἔλλαμψις, ἔρως ψυχῆς, γλώττης γλυκα-

σμός, διὸ κολληθήτω, ἐμῇ πνοῇ τοῦτο δέομαι, καὶ χείλη μου
φαλλέτω, καὶ καρδία βοάτω, Μαριὰμ Μαριὰμ ἀειπάρθενε.

‘Ωδὴ ε’ . Ἰνα τί με ἀπώσω.

Ϛ λαμπρὸς ἑωσφόρος, ὁ χρυσοφανῆς καὶ χρυσαυγίζων
ἡλιος, ὁ χρυσαῖς ἀκτίσι, τῶν χρισέων σου λόγων τὴν σύ-
μπασαν, καταυγάσας κτίσιν, σκότος καταύγασον νοός μου,
ἴνα κάλλη τὰ θεῖα φαντάζηται.

Ϣ σπερ ἄγγελος ἄλλος, ἐπὶ γῆς ἐβίωσας πάτερ Χρισό-
στομε, καν διὰ τὴν σάρκα, τῶν ἀγγέλων βραχὺ τί
ἡλάττωσαι, δθεν τοὺς τὸ σῆμα, ἡμᾶς φοροῦντας τῶν ἀγγέ-
λων, τοὺς ἀγγέλους μιμεῖσθαι ἐνίσχυσον.

Ϣ ειρασμῶν τὰς νιφάδας, σὺ ὑπέμεινας Πάτερ ὡς πύργος
ἄσειστος, θλίψεις ἔξορίας, ἀλλ’ εὐχαῖς σου ἡμᾶς ἐνδυ-
νάμωσον, ὑπομένειν πάντας, τοὺς πειρασμοὺς ἐπερχομέ-
νους, ἐκ δαιμόνων ὀνθρώπων καὶ φύσεως.

Θεοτοκίον.

Ϛ μβροτόκον νεφέλην, σὲ δὲ πουράνιος ὅμβρος ἀνέδειξε,
Παναγία κόρη, ἐπομβρίζουσα χάριτας ἀπασιν, δθεν δέ-
ομαι σου, τῇ σκληροτάτῃ μου καρδίᾳ, κατανύξεως δάκρυα
ὅμβρισον.

‘Ωδὴ ζ’ . Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Ϣ ἃς ἔσωσας, Ἰωάννη ἄπειρα, βροτῶν πλήθη τοῖς παγ-
χρύσοις σου λόγοις, οὕτως ἡμᾶς, προσβολῆς ἀπὸ πά-
σης, τοῦ διαβόλου εὐχαῖς σου ὁυσάμενος, ὁψώνιον ὡς ἐκλε-
κτόν, τῷ Χριστῷ σεσωσμένους προσάγαγε.

Ϣ ἃς ἔκτεινας, βροτοκτόνον λέοντα, τοῦ Σταυροῦ τῷ ἀητ-
τήτῳ σημείῳ, οὕτως ἡμῶν, τὸν θυμὸν κτείνον πάτερ,
κατὰ τοῦ πέλας δεινῶς ὡρυόμενον, καὶ φθόνον τὸν φυχο-
βλαβῆ, δς τοῦ φόνου πατήρ ὄνομάζεται.

Ϣ ἄτρευσον, ἀσθενείας σώματος, καὶ τοῦ πνεύματος ἡμῶν
Χρυσολόγε, σὺ γάρ πολλῶν, ιατρὸς ἀνεδείχθης, ζῶν καὶ

θανάτων χειρουργία τῆς Χάριτος, ἐντεῦθεν καὶ θαυματουργός.
Ιωάννη ἐκλήθης ἀοιδίμε.

Θεοτοκίον.

Υπάρξασα, φλογοφόρον δχημα, καὶ λαβίς ἀνθρακοφόρος Παρθένε, τὸν τῆς ψυχῆς, τῆς ἐμῆς φλέξον, καὶ κατακρίσεως κάθαρον χεῖλη μου, ὡς ἂν σε γλώττη καθαρὰ, καὶ καρδίᾳ γεραιρῷ πανύμνητε.

Αιάσωσον, ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου Χρυσολόγε, ὅτι σὲ ἐν πειρασμοῖς ἀεὶ προβαλλόμεθα, μεσίτην πρὸς τὸν Θεὸν καὶ Σωτῆρα.

Αχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἑσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρόργησίαν.

Εἴτα τὸ παρὸν τροπάριον πρὸς τό,

Προστασία τῶν Χριστιανῶν.

Ιατρὲ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ἄμισθε, τῶν ἐν ζάλῃ λιμὴν γαληνὲ καὶ ἀχείμαστε, Ιωάννη θεῖς Χρυσόστομε, τοὺς δούλους σου ἡμᾶς, σπεῦσον θεράπευσον ταχὺ, τοὺς κατ' ἄμφω ἀσθενεῖς, πρὸς σὲ γὰρ καταφεύγομεν, πράινον τρικυμίας, στῆσον τὰς καταιγίδας, τῶν ἐπερχομένων δεινῶν, Χρυσολόγε τῇ ποίμνῃ σου.

Τὸ α' Αντίφωνον τῶν Αναβαθμῶν τοῦ δ' ἥχου.

Τὸ Προκείμενον.

Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Στίχ. Ακούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη.

Τὸ Εὐαγγέλιον. Ιω. i' 7-16.

Γίπεν ὁ Κύριος· ἐγώ εἰμι ἡ θύρα· δι' ἐμοῦ ἐάν τις εἰσέλθῃ, σωθήσεται καὶ εἰσελεύσεται καὶ ἐξελεύσεται, καὶ νομὴν

εύρησει. Ὁ κλέπτης οὐκ ἔρχεται εἰ μὴ ἵνα κλέψῃ καὶ θύσῃ καὶ ἀπολέσῃ· ἐγὼ ἥλθον ἵνα ζωὴν ἔχωσι καὶ περισσὸν ἔχωσιν. Ἐγώ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός. Ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν φυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων ὁ μισθωτὸς δὲ καὶ οὐκ ὁ ποιμὴν, οὗ οὐκ εἰσὶ τὰ πρόβατα ἴδια, θεωρεῖ τὸν λύκον ἐρχόμενον καὶ ἀφίσῃ τὰ πρόβατα καὶ φεύγει καὶ ὁ λύκος ἀρπάζει αὐτὰ καὶ σκορπίζει τὰ πρόβατα. Ὁ δὲ μισθωτὸς φεύγει, ὅτι μισθωτός ἐστι καὶ οὐ μέλει αὐτῷ περὶ τῶν προβάτων. Ἐγώ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός, καὶ γινώσκω τὰ ἐμὰ καὶ γινώσκομαι ὑπὸ τῶν ἐμῶν. Καθὼς γινώσκει με ὁ πατήρ καγὼ γινώσκω τὸν πατέρα· καὶ τὴν φυχὴν μου τίθημι ὑπὲρ τῶν προβάτων. Καὶ ἄλλα πρόβατα ἔχω, ἢ οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς αὐλῆς ταύτης· κάκεινά με δεῖ ἀγαγεῖν, καὶ τῆς φωνῆς μου ἀκούσουσι, καὶ γενήσεται μία ποίμνη, εἰς ποιμῆν.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Χρυσοστόμου, πρεσβείαις ἐλεῆμον,
ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου, πρεσβείαις ἐλεῆμον,
ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου,
καὶ κατὰ τὸ πλήθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον
τὸ ἀνόμημά μου.

Ὕχος πλ. β'. Ὄλην ἀποθέμενοι.

Ϛ ὑρανὲ χρυσόμορφε. Χριστὸν ὡς ἥλιον ἔχων, καὶ ἀρετὰς κύκλωθεν, ὡς ἀστέρας λάμποντας νέες Πρόδρομε, τῶν Γραφῶν θάλασσα, μετανοίας κῆρυξ, μετὰ Παῦλον Παῦλε δεύτερε, στόμα τῆς Χάριτος, καὶ βυθὲ σοφίας βαθύτατε. Χρυσόστομε μακάριε, σὲ ἀπὸ φυχῆς ἰκετεύομεν, πρόφθασον καὶ ὄνσαι, ἡμᾶς ἀπὸ παντοίων πειρασμῶν, καὶ σωτηρίας ἀξίωσον, θείαις μεσιτείαις σου.

Ὥιερεύς· Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν σου.

Ωδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ιουδαίας.

Ϣ ὡς χρυσήλατος σάλπιγξ, ἡ τιμία σου γλῶσσα Πάτερ σαλπίσασα, ἀνέστησε κειμένους, ἐν τάφοις ἀμελείας.

ἥς κάμε ἐξανάστησον, καὶ προθυμίαν θερμήν, ἐν τοῖς καλοῖς
μοι δίδου.

Π ατὴρ ὥφθης Πατέρων, διδασκάλων διδάσκαλος χρυσε-
πώνυμε, διὸ σοὺς νεωκόρους, ἡμᾶς ὡς μαθητάς σου,
καὶ υἱὸὺς διαφύλαττε, ἀπὸ παντὸς λυπηροῦ, καὶ βλάβης τοῦ
Βελίαρ.

Π λούσιος εἰ τρισμάκαρ, ὡς χρυσοῦν ἔχων στόμα χρυσῆν
καρδίαν τε, κεχρυσωμένος δόλος, διὸ τοὺς πενομένους,
καλοῖς ἡμᾶς πλούτισιν, τῆς θεωρίας ὄμοῦ, καὶ πράξεως τῷ
πλούτῳ.

Θεοτοκίον.

Κ όσμος εἰ δύο κόσμων, θεοκόσμητε κόρη διὸ τὴν ἄκο-
σμον, φυχήν μου ἐν ἀγάπῃ, χαρᾶ ὑπακοῆ τε, καὶ πραό-
τητι κόσμησον, καὶ οὐρανίου τυχεῖν, ἀξίωσόν με κόσμου.

Ωδὴ η'. Τὸν ἐν ὅρει ἀγίῳ δοξασθέντα.

Π ύρα ὥφθης Πατρὸς Γίοῦ κιθάρα, Παρακλήτου φαλτῆ-
ριον θεόφρον, διὸ κάμε τῆς ὑπερθέου ποίησον, δργανον
Τριάδος, ταῖς πρὸς τὴν Τριάδα ἐνθέοις σου πρεσβείαις.

Ε μπνους οἶκος, τὰς ἀρετὰς ἀπάσας, περιέχων ἐφάνης
Ίωάννη, διὸ κάμε οἴκον σεπτὸν ἀνάδειξον, ἀρετῶν
εὐχαῖς σου, καὶ πασῶν ἐργάτην τῶν ἐντολῶν Κυρίου.

Π υρὸς στύλος, γενοῦ μοι Χρυσολόγε, καὶ δροσώδης καὶ
σκιερὰ νεφέλη, λιποφυχοῦντα βίου περιστάσεσιν, ἀνα-
φύχων Πάτερ, καὶ καθιδηγῶν με εἰς γῆν ἐπαγγελίας.

Θεοτοκίον.

Ι δοιμί σε θεόνυμφε Μαρία, ἐν τῇ ὥρᾳ θανάτου ὁυομένην.
Φυχὴν ἐμὴν χειρὸς δαιμόνων ἀχραντε, ἵνα τελωνάρχας,
τοὺς ἐν τῷ ἀέρι, διέλθω ἀκωλύτως.

Ωδὴ θ'. Εξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Π ιδάσκαλος ἐφάνης μελισταγῆς, παρθενίας Χρυσόστομε
ὅστε, ὅθεν ἡμᾶς, Πάτερ ταῖς ἀγρόπνοις σου προσευχαῖς.

ἐν παρθενίᾳ φύλαξιν, ψυχῆς τε καὶ σώματος καὶ νοός, πασῶν αἰσθήσεών τε, δι' ὧν τῆς παρθενίας, τὸ θεῖον κάλλος διαφθείρεται.

Ως ἔχων παρόησίαν πρὸς τὸν Θεόν, Τιάννη Χρυσόστομε πρέσβειε, ὅπως ἡμεῖς, πάσας ὑποσχέσεις τὰς φοβεράς, φυλάξαι δυνηθείμεν, ὡσπερ ὑπεσχέθημεν τῷ Χριστῷ, ἐνώπιον Ἀγγέλων, ἐνώπιον Ἅγιων, ὅτε τὸ σχῆμα ἐνεδύθημεν.

Προσδέχου χαριστήριον ὡς βραχύ, τὴν παροῦσαν ὥδην χρυσεπώνυμε, ἀνθ' ὧν ἡμᾶς, σκέπεις περιθάλπεις καὶ προνοεῖς, καὶ ἀμοιβὴν κατάπεμφον, τὰς δραστικωτάτας σου προσευχάς, δι' ὧν πυρὸς γεέννης, λύτρωσαι ἡμᾶς Πάτερ, καὶ Βασιλείας καταξίωσον.

Θεοτοκίον.

Παράκλητον προβάλλομεν πρὸς Θεόν, σὲ Παρθένε οἱ δοῦλοι σου ἀπαντες, ὅθεν ἀγνή, δέησιν προσάγαγε σῷ Γίῳ. Πατρί τε καὶ τῷ Πνεύματι, τῷ ἐνὶ τῶν πάντων Δημιουργῷ. Τριάδι τῇ ἀγίᾳ, ἵνα ἡμᾶς οἰκτείρῃ, καὶ πάντας σώσῃ κόσμου σώτειρα.

Μεγαλονάρια.

Ἀξίόν ἔστιν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον καὶ μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ, καὶ ἐνδοξοτέραν, ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ, τὴν ἀδιαφθόρως, Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν δοντῶς Θεοτόκον, σὲ μεγαλύνομεν.

Χαίροις οἰκουμένης θεῖε φωστήρ, ιεραρχῶν δόξα, διδασκάλων ἡ κορωνίς, δήτωρ τῶν ὁγτόρων, καὶ ποιμὴν τῶν ποιμένων, κλέος τῶν θεολόγων, πάτερ Χρυσόστομε.

Χαίροις ὁ χρυσόρειθρος ποταμός, ὁ τὴν οἰκουμένην, καταρδεύων νάμα χρυσοῦν, χαίροις ὁ τὴν γλώτταν χρυσοῦς καὶ τὴν καρδίαν, Χρυσόστομε τρισμάκαρ, πατριαρχῶν ἡ κρηπίς.

Θ είας εὺσπλαγχνίας ἐγγυητά. Χρυσόστομε πάτερ, καὶ ἀπάντων ἀμαρτωλῶν, ἡ παρηγορία, καὶ τῶν χηρῶν προστάτα, καὶ πλουτιστὰ πενήτων, σκέπε τοὺς δούλους σου.

Nυμφικὸν ως κόσμον τῇ τοῦ Χριστοῦ, Ἐκκλησίᾳ μάκαρ, καταλέλοιπας τὰς χρυσᾶς, καὶ θείας σου βίβλους, ως πολυτίμους λίθους, ως φέλλια χλιδῶνας καὶ περιδέραια.

Nεῦλον χρυσοδόροιν καὶ Πακτωλόν, χρυσοδίνην Πάτερ, σὲ γινώσκομεν ἀληθῶς, οὐκ Αἴγυπτον μόνην, ἀλλ' ἄπασαν τὴν κτίσιν, ἀρδεύοντα τοῖς δείθροις, τῶν θείων λόγων σου.

Pοίμανον εἰς πόας ἀνθοποιούς, εἰς νομὰς δροσώδεις, εἰς λειμῶνας τοὺς ζωηρούς, εἰς τόπον τῆς χλόης, καὶ εἰς πηγὰς ὑδάτων, Χρυσόστομε τρισμάκαρ, ἡμᾶς τοὺς δούλους σου.

Pεῖθρον ἀναβλύζει μελισταγές, ἡ γλῶσσά σου Πάτερ, κατανύξεως δὲ ἥδυ, γλεῦκος ἀποστάζει, τὸ χρύσεόν σου στόμα, καὶ πόμα νεκταρῶδες, κιρνᾷ τὰ χεῖλη σου.

Cχοντες ναόν σου τὸν ιερόν, τοῦτον Χρυσολόγε, ως προπύργιον νοητόν, προσφεύγομεν τούτῳ ἐν ὥρᾳ τῶν κινδύνων, καὶ ἐπηρείας πάσης, ἀπολυτρούμεθα.

Aἴτησαι εἰρήνην παρὰ Θεοῦ, διμόνοιαν σκέπην, μέχρι τέλους ὑπομονῆν, φυχῶν σωτηρίαν, ἡμῖν τοῖς σοὶς οἰκέταις, εἰς δόξαν τοῦ Κυρίου, θείε Χρυσόστομε.

Pᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι πάντες, μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τὸ τρισάγιον.

Aγιος ὁ Θεός, ἅγιος Ἰσχυρός, ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς (τρίς).

Δόξα. Καὶ νῦν.

Pαναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς· Κύριε, ἵλασθητι ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν· Δέσποτα, συγχώρησον τὰς ἀνομίας

ἡμῖν· Ἀγιε, ἐπίσκεψαι καὶ ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἔνεκεν
τοῦ δόνόματός σου.

Κύριε, ἐλέησον (γ').

Δόξα. Καὶ νῦν.

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἀγιασθήτω τὸ ὄνομά σου·
ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου· γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ως ἐν
οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς
ἡμῖν σήμερον καὶ ἅφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ως καὶ
ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν· καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς
εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ὑσται ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Οἱ Ιερεύς· Ότι σοῦ ἐστιν.

Τὰ τροπάρια. Ἡχος πλ. β'.

Ελέησον ἡμᾶς, Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς· πάσης γὰρ ἀπολο-
γίας ἀποροῦντες, ταύτην σοι τὴν ἰκεσίαν ως Δεσπότη, οἱ
ἀμαρτωλοὶ προσφέρομεν· ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα.

Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς· ἐπὶ σοὶ γὰρ πεποίθαμεν· μὴ ὀργισθῆς
ἡμῖν σφόδρα, μηδὲ μνησθῆς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν· ἀλλ᾽ ἐπί-
βλεφον καὶ νῦν ως εὐσπλαγχνος, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν
ἐχθρῶν ἡμῶν· σὺ γὰρ εἰ Θεός ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς λαός σου· πά-
ντες ἔργα χειρῶν σου, καὶ τὸ ὄνομά σου ἐπικεκλήμεθα.

Καὶ νῦν.

Της εὐσπλαγχνίας τὴν πύλην ἀνοιξον ἡμῖν, εὐλογημένη
Θεοτόκε· ἐλπίζοντες εἰς σὲ μὴ ἀστοχήσαιμεν· φυσθείη-
μεν διὰ σοῦ τῶν περιστάσεων· σὺ γὰρ εἰ ἡ σωτηρία τοῦ γέ-
νους τῶν Χριστιανῶν.

Οἱ ιερεὺς τὴν δέησιν καὶ τὴν ἀπόλυσιν.

Ἐν δὲ τῇ προσκυνήσει τῆς ἀγίας εἰκόνος,
λέγε τὰ παρόντα.

‘Ηχος β’. Πάντων προστατεύεις.

Θ εἰεὶ Ἱεράρχα τοῦ Χριστοῦ, πάνσοφε Χρυσόστομε πάτερ,
φωστὴρ παγκόσμιε, πάσης ἀπολύτρωσαι, βλάβης καὶ
θλίψεως, ὁρατῶν ἀօρατῶν τε, ἔχθρῶν καὶ παντοίων, νόσων
ἔλευθέρωσον, φυγῆς καὶ σώματος, τοὺς τὴν Ἱεράν σου εἰκό-
να, κατασπαζομένους ἐν πίστει, ἡμᾶς καὶ τιμῶντας τὸ σὸν
ὄνομα.

Ἄ ἑσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ
λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τ ἡν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθημι, μῆτερ τοῦ Θεοῦ·
φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Τ ἡ πρεσβείᾳ Κύριε πάντων τῶν ἀγίων καὶ τῆς Θεοτόκου,
τὴν σὴν ειρήνην δὸς ἡμῖν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς ὡς μόνος
οἰκτίρμων.

‘Ο Ιερεύς· Δι’ εὐχῶν τῶν ἀγίων πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰη-
σοῦ Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχοι.

Τ ὁ Πνεῦμα τὸ ζῶν, ἡ θεόρρυτος Χάρις, ἡ καινοποιὸς καὶ
παράκλητος χύσις, ἐν φινέω, ζῶ, φθέγγομαι, χαίρω,
γράφω, μένοις μεθ’ ἡμῶν, πανταχοῦ, πάντα χρόνον.

Ω ΙΑ
Θ

Ω ΚΥ
Θ

Ο ΘΕΟΣ
ΜΙΣΙΟΝ
ΕΝ ΙΩΑΝΝΗ
ΕΠΙΦΑΝΕΙΑ
ΜΑΤΘΑ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ